

Lapvég

Az orvos kimerülésről beszél. Totális fizikai, szellemi. Hogy a fenébe csináltad, meg vagy te örülve, felelőtlen alak, gyermekeid vannak, vagy egyszerűen csak – meg fogsz dögleni, kisfiam, és meg is érdebled. Utóbbi beszéd nem az anyámtól, aki szerencsére az egészről nem tud semmit.

Nem fogad be az ágy.

Előbb tizenöt órás alvások, utóbb órányiak se, állandó szédülés, rázkódik az ágy, a párna, a plafon és az ég – Esztergom falai alatt haldokolni, mint Balassa vitéz, nem szállásra, temetésre térni meg jó Budára. Félálomban beszakad az Oktogonon a kövezet, hatalmas szakadék szélén állok, nézek lefelé, lent hullák, kéz- és lábcsonkok, elveszített, guruló női fej. Gurultában is lobog a haja gyönyörű – wash and go reklám – de szép! És szép a törmelék, a vér, a testekből kiálló hófehér bordavillasor. Verejtékben ébredek, forró a tarkóm, a falba kapaszkodom, hogy fel tudjak állni. Elsőre nem tudok, elvágódom, jól esik feküdni a törmelék között.

Barátkozás a halállal, nem oly egyszerű. Hogy semmi sem áll meg majd, egy percre sem, ez mégsem annyira egyszerű. Talán egy kéz lecsüng akkor, egy fej lehajlik, olykor. Asszony, gyermekek. És mi lesz a félbehagyott whiskyvel a bárszekrényben, a vörösborokkal a heverő lábánál? Néhány kézirat a szőnyegen, könyvek egymásra dobálva, életdallamok szanaszét hangjegyei. Velük mi? És – lennék valakié, lennék még, talán, valakié, még. Vele mi? Vele ki?

A halál hirtelen közel, beköltözött a telefonba, az ételbe, a mozdulatokba, a homályba és az árnyékokba, ahogy átzuhanak a délutánon. Kaparászás az ébrenlét csapóajtóin, feljutni, feljutni még oda. Élni, maradni, meg. Áldott Pünkösöd, gyönyörű idő. Szél, tündöklés, csontokon átszivárgó félelem. Állni, maradni, még.

ZALÁN TIBOR